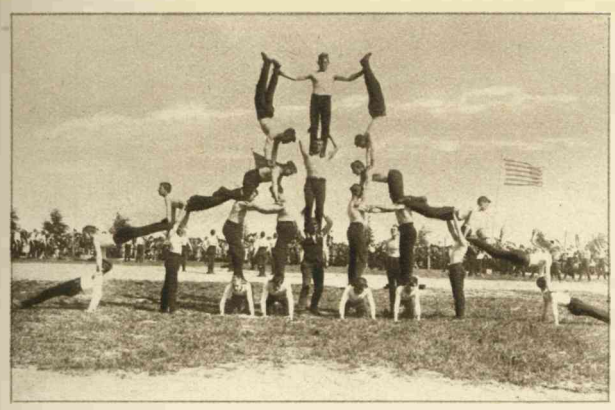

GEWEST. GYMN.-UITVOERING Z.-HOLLAND.
Op „Woudestein" te Rotterdam had den 2en Pinksterdag de Gewestelijke uitvoering plaats van het Nederl. Gymnastiek-Verbond. Hierboven een der zeer mooie vertoonde standen.

van zijn taak gooide Toni haar hoofd achterover, zoodat het bijna op zijn schouder kwam ; haar oogen schitterden.

„Zie je, nou bederft ze weer alles!" schrok Verstralen, „ze moet zich niet opdringen!" Maar hij deed alsof hij niets merkte van haar bedoeling.

„Is het niet naar je zin?" vroeg hij vriendelijk.

Ze gaf geen antwoord, boog dadelijk haar hoofd weer terug en even later ruischte ze naar beneden, gevolgd door haar man.

„'n Leuk span toch wel!" vond Dientje, die vanuit een slaapkamerraam het bruidspaar instappen zag, „en 'k geloof nooit dat het een ongelukkig huwelijk is! Zulk soort menschen laten nu eenmaal niet aan de buitenwereld zien, wat ze voor elkaar voelen!"

„Wel mogelijk!" gaf de keukenmeid toe.

. . . . . .

Ze maakten een onberispelijken indruk op alle gasten, Toni en Verstralen, zooals ze dat trouwens altijd gedaan hadden. Toni leek een blijde bruid en voelde zich ook bijna zoo, tusschen al die feestmenschen; Verstralen een waardig bruigom. Maar toch, bij zijn entree in den ontvangsalon, met zijn vrouw aan zijn arm, moest hij héél, héél even de oogen sluiten als in plotselinge pijn.

Hoe kwam hij hier? Wat deed hij hier? tusschen al die vreemde menschen en met die groote vreemde vrouw zoo vlak bij hem? Waar waren zijn jeugd-idealen?

Maar het duurde niet lang ; hij opende zijn oogen, zag de vriendelijke gezichten, sommigen al betraand, hij hoorde muziek en toen zingen en hij begreep dat het feest begonnen was.

Toen zag hij vlak vóór zich Zus staan, zijn vijfjarig dochterke, met verheerlijkte oogen, omdat ze óók even pa en ma mocht komen zien hier, vóórdat ze door de gouvernante naar bed gebracht werd en in een laatste vlaag van zijn weemoedsstemming vergat hij alles, liet zijn vrouw staan en pakte het kind in zijn armen, hardop snikkend in haar blonde krullen.

En de menschen vonden het erg aandoenlijk en roemden hem naderhand nog meer als ideaal-man.

. . . . . .

Verstralen speechte dien avond gloeiend ; hij bezong den huiselijken haard, had het echter bijna uitsluitend over zijn kinderen en ook dat hij hoopte nooit in zijn plichten tegenover Toni te kort te zijn geschoten of dit ooit in de toekomst te doen.

De dames zaten met proppen in haar keel en Toni huilde dikke tranen ; zelfs in enkele mannenoogen schitterde het verdacht en iedereen was voldaan, behalve de spreker.

. . . . . .

Bij het naar huis rijden leunde Toni als een blok tegen Verstralen aan, maar hij had veel wijn gedronken en nevelig roesden hem de woorden door zijn brein :

„Jaja, dat hoort er nu eenmaal bij, bij zoo'n feest!"

JULIA FRANK.

KAATSEN.
Te Witmarsum werd op Pinkstermaandag de Bondskaatswedstrijd gehouden, die door ongeveer 4000 personen bezocht werd. Aan den optocht werd door verschillende vereenigingen met vaandels deelgenomen.

„Huistoe" met koopjes.

Het Calandplein rondom de fontein op „blommetjesdag". Pinksterdrie.

De vischvrouw heeft bloemetjes in haar uitverkochte manden.

PINKSTERDRIE

Rotterdam heeft geen „hartjesdag" en geen feestweek bij Koninklijk bezoek, zooals Amsterdam. Het heeft geen uittocht naar „lichtjes" op koninginneverjaardag zooals Den Haag. Het heeft geen historischen gedenkdag, zooals 3 October voor Leiden. Het heeft geen studentenfeesten. Het heeft geen kermis meer..... Maar het heeft toch een dag, die anders is dan de gewone dagen, één dag met een soort traditie. En dat is Pinksterdrie.

Pinksterdrie is de R'damsche bloemendag. Niet een elegant en pikant „fête de fleurs", zooals het mondaine Parijs, met een uitverkoren „reine des reines", doch een „blommetjesdag" met een eigen karakteristiek. Een dag, waarop zoowat heel Rotterdam, en speciaal de volksklasse, zich van bloemen en planten in potten voorziet. Een dag, de eenige in het heele jaar, waarop 'n heer met wit vest en gekleede jas of in een licht costuum een strooien hoedje over straat kan loopen met 'n potje geraniums, zonder nageroepen te worden; waarop 'n modieuse dame met laag decolleté en splitrok zich over de markt kan bewegen en in haar victoria of auto plaats kan nemen, nàást 'n paar planten, zonder bekijks te hebben. Een dag waarop iedereen met bloemen-in-pot sjouwt. De burgerjuffrouw drukt ze voorzichtig tegen haar zwartzijen jak. De struische meid uit het havenkwartier draagt ze achteloos onder den arm. De jonge moeder propt alle beschikbare ruimte in den kinderwagen vol met geraniums of plaatst in het promenadewagentje een palm, zoodat er soms een aardige idylle ontstaat van baby-in-'t groen.

Kleine kleuters torsen veel te zware planten, doch willen ze persé niet overgeven.

De sleeper heeft ze in 't voorbijrijden gekocht en zit tusschen twee potjes op den bok.

De vischvrouw draagt ze mee in de uitverkochte manden. De fuifnummers koopen twee of drie potten tegelijk, laten ze successievelijk in de café's staan, of, als ze 's avonds thuiskomen zetten ze leege potten voorzichtig op tafel: soms ook hebben ze de planten in het knoopsgat en de potten op elkaars koppen stukgeslagen.

Ja, op dezen dag koopt zelfs de straatjongen van zijn snoepcenten eerst een potje viooltjes van 3 centen en dan pas verdoet hij de rest aan roomijs of zuur.

Op het Calandplein, rondom de bruisende fontein, wordt de „blommetjesmarkt" gehouden. Straat en trottoir zijn op sommige plaatsen als 't ware bepoot met planten en bloemen. Allemaal in potten dan. De venters schreeuwen de kromste verbasteringen der Latijnsche namen met bravoure de lucht in. Naar vier, vijf kanten verkoopen ze te gelijk. Tusschen de potjes door slingert zich een rij roomijswagens en stalletjes met zuur. „'n Cent een mop". „'n Cent 'n prik". 'n Cent voor een groote, zure augurk! Er is evenveel animo voor als voor de roomijswafels.

Kinderen van amper twee jaar, in den kinderwagen nog, bijten er in en sabbelen er op, dat je er zelf bijna 't zuur van krijgt.

De ballonnen- en molentjeskooplui schreeuwen oorverdoovend. 'n Kermis zonder kramen, midden in de stad. En al maar schuifelt de kooplustige massa door de nauwe paden.

Zoo nu en dan breekt alleen een troepje feestgangers de regelmaat dier massa.

Uitgedost met papieren bloemen en molentjes: twee, drie bloempotten liefderijk omarmend, dansen ze op een klein plekje een dronkemans-cancan, vertrappen enkele potjes en betalen die met een grandioos gebaar. Doch dat is de minste zij van „blommetjesdag". De meesten gaan vergenoegd met hun koopje, dat 'n balconnetje of kamer of alcoof sieren moet, huistoe.

Zelfs de „diender van het Calandmonument" doet vergenoegd zijn plicht. Die toch veel zwaarder is dan anders, want onafgebroken doet de jeugd, als hij aan den anderen kant is, stormaanvallen op den fonteinbak, om de verhitte hoofden, soms met pet en al, in 't bruisende water te dompelen of den zoeten snoepsmaak weg te spoelen met een fikschen slok.

* * *

Zoo is het alle jaren. Zoo was 't gelukkig ook nu. De zon brandde met tropische hitte, de verkoopers schreeuwden zich schor, de menschen dongen, verheugden zich op koopjes en sjouwden met potten en potjes. De karakteristiek handhaafde zich, ondanks oorlog en mobilisatietijd.

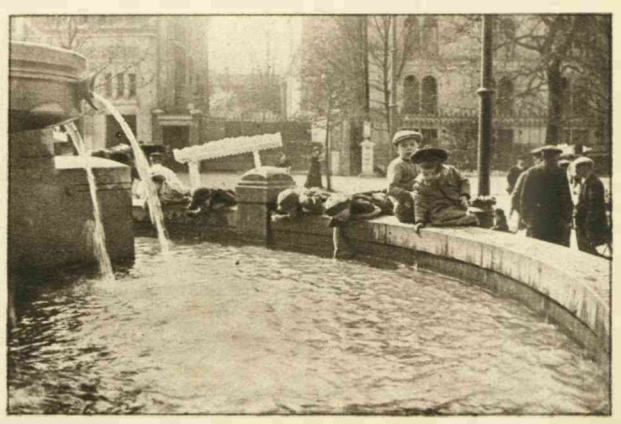
't Was een ouwerwetsche „Pinksterdrie".

Sommigen maken er een uitgaansdag van, echter „met bloemen!"

Een fijne zure prik voor zijn snoepcenten, maar toch eerst bloemetjes gekocht voor thuis!

De bestorming van de fontein als de „diender van het Calandmonument" aan den anderen kant is.